

Za našo deco.

Čarobna lutka.

(Dalje.)

»Ali hočete v cirkus, da vidite borbo medvedov?« je vprašal Petra zelo lepo oblečen mladenič. »Zdi se mi, da bo to jako zanimivo. Pa, nazadnje, tu bo mnogo visoke gospode, med kakršno spadate tudi Vi.«

»Ne vem, kje je cirkus«, je odgovoril Peter.

»Jaz pa vem, kje je«, je menil tujec. »Zelo drago bi mi bilo, če bi smel tja spremiti tako velikega gospoda.«

Peter je bil kar blažen od sreče, da uživa pri mladeniču toliko ugleda. Žal mu je bilo, da ni bilo blizu sosedov in da ne vidijo, kakšnega spremljevalca ima. Pač lep spremljevalec! Tisti lepo oblečeni mladenič je bil neki lopov, ki je takoj spoznal, da bo lahko prevariti Petra. Ko sta stala pred cirkusom, je mladenič iskal svoj denar po vseh žepih in je na videz v zadregi izjavil, da je pozabil možno doma in da sedaj ne more plačati vstopnice. Seveda je bilo Petru milo, da je mogel posoditi en zlatnik tako uglednemu mladeniču. Sedla sta na najdražji mesti. Predstava je bila zanimiva. Ali ob koncu, ko so se ljudje že začeli razhajati, se je nekdo prirnil baš do Petra in njegovega druga. »Tu je ta lopov!« je

zaklical ter prijel Petrovega tovariša za obleko. »Ta tu pa je njegov prijatelj!« je zaklical nekdo drug in je prijel še Petra.

Sluge so sedaj privlekli oba pred medveda, ki je bil privezan na kol. Uboga žival, katero so mučili že ves čas, je mislila, da jo hočeta mučiti še ta dva, zato je renčel prišla Petra med svoje šape. Njegova dragocena obleka je zelo trpela. Tovarišu se je godilo enako. Oba sta bila videti napol smešna in na pol sta zbujala sočutje.

»Pustite ju sedaj«, je rekel nekdo, ki je bil videti, da je važna osebnost. »Za svoja slaba dejanja sta kaznovana dovolj.«

Sluga je odvedel oba do izhoda, nato je še enega in drugega prav pošteno udaril s palico, pa jima je rekel: »Ne dajta, da vaju tu še enkrat vidimo; kajti potem bo še hujše.«

Petrov tovariš je zbežal, kar so ga noge nesle, Peter pa je odšel ves potrzan, zbit in ponižan domov. Za njim je šla cela truma radovednih ljudi, ki so uživali v njegovi nesreči.

Potekel je cel teden od tega nesrečnega dogodka. Peter se je tako sramoval, da ni hotel iz hiše. Mislil je, da vedo vsi ljudje za njegovo sramoto in da ga bodo zasmehovali. Anton, ki je bil dobrega srca, je hotel tolažiti svojega sosedu in je sklenil, da ga bo posetil. Odprl je vrata Petrove delavnice. Kako se je začudil, ko je videl Petra s sekiro v roki, kako je hotel sesekati na drobne kosce lepo, črno lutko, oblečeno kakor indijsko princesinjo. Pa vse zaman! Lutka je bila zelo trda in nenavadno velika, ker sta bili tudi Petrova mržnja in zavist napram Antonu porastli po onem dogodku v cirkusu. Ves teden se je bil Peter zaprl in ni imel drugega društva kakor čarobno lutko. Pa tudi ona mu je postala tako nezno, da jo je hotel sesekati in potem sežgati. To pa ni bilo tako lahko delo, ker je bila lutka vilinski dar in je zato ni bilo mogoče uničiti.

»Dober dan, Peter!« je pozdravil Anton, pa mu je podal roko. »To je baš krasno izdelana lutka! Kaj takega še nisem nikoli videl. Saj je vendar ne misliš uporabiti za gorivo?«

Peter je zamrmral: »Čemu mi bo? Nihče ne želi take lutke, ker je črna, otroci pa so glupi in se je boje.«

Dalje sledi.

Medvedek.

(Povest v slikah.)

51. Miško beži na konju.

Živko je tekel liki strela. Ko pribriže do konca pašnika, postoji pred vrati in pravi: »Jaz ne smem dalje, gospodar mi ne dovoli, da bi zapustil pašnik.« Miško smukne s konja ter se mu zahvaljuje, gladeč ga po glavi.

52. Orjak in lisjak.

Orjak je besnel od jeze, ker mu je ušel Miško na konju. Sreča starega lisjaka Zvitega ter ga vpraša: »Si li videl malega Miška?« — »Oh, ne«, odgovori stari Zviti. »Ako bi ga bil videl, bi že bil davno raztrgan.«

Dalje sledi.

Višje povelje.

V solo pride nadzornik. Učiteljica mu ponudi stol, nadzornik ga vzame, ker pa ni v razredu drugega stola, pokliče fantka iz prve klopi, pa mu reče: »Ti, mali, idi v zborovalnico in prinesi za gospodično drug stol!«

Fantek je nekaj časa premišljeval, potem pa se je obrnil do učiteljice z besedami:

Gospodična, tale tu mi je rekel, naj grem v zborovalnico postol. Ali moram res iti?«

Pametno.

Trije fantki hodijo po dežju domov in se pogovarjajo, kaj bo kdo izmed njih postal. Prvi je hotel postati minister, drugi pa general. Tretji je pogledal proti nebu in je menil: »Jaz pa bom prodajalec dežnikov.«

Pomoč.

Mihca so poslali v lekarno po zdravilo za mater. Lekarnar mu izroči stekleničico z zdravilom, mali pa položi na mizo denar.

Lekarnar: »En dinar je premalo.«

Mihca: »Pa odpijte za toliko!«

Izguba.

Gospod (na cesti): »Ti, fantek, zakaj se pa toliko jočeš?«

Fantek: »Izgubil sem dinar.«

Gospod: »No, nič za to, tu imaš drugega.«

Fantek se joče le še hujše.

Gospod: »Kaj pa je sedaj?«

Fantek: »Zdaj mi je še hujše, ker ne najdem svojega dinarja, kajti potem bi bil tale moj.«

Dobro mišljeno.

Deček: »Kupite preste, kupite preste!«

Bančni ravnatelj: »Bi kupil, pa nimam drobiža.«

Deček: »No, pa mi plačate jutri.«

Bančni ravnatelj: »Kaj pa, če bi ponoči umrl?«

Deček: »Tudi ne bi bilo velike škode.«